

Datum van inontvangstneming : 12/04/2016

Zaak C-135/16

Verzoek om een prejudiciële beslissing

Datum van indiening:

7 maart 2016

Verwijzende rechter:

Verwaltungsgericht Frankfurt am Main (Duitsland)

Datum van de verwijzingsbeslissing:

23 februari 2016

Verzoekende partijen:

Georgsmarienhütte GmbH

Stahlwerk Bous GmbH

Schmiedag GmbH

Harz Guss Zorge GmbH

Verwerende partij:

Bundesrepublik Deutschland

BESCHIKKING

In de bestuursrechtelijke procedure tussen

1. Georgsmarienhütte GmbH,
[OMISSIS] Georgsmarienhütte
2. Stahlwerk Bous GmbH,
[OMISSIS] Bous
3. Schmiedag GmbH,
[OMISSIS] Hagen

4. Harz Guss Zorge GmbH,
[OMISSIS] Zorge

verzoeksters,

[OMISSIS]

tegen

Bundesrepublik Deutschland,

[OMISSIS] Eschborn,

[OMISSIS]

verweester,

betreffende energierecht

heeft de Vijfde kamer van het Verwaltungsgericht Frankfurt am Main
[OMISSIS]

op 23 februari 2016 het volgende beslist: **[Or. 2]**

De behandeling van de zaak wordt geschorst.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie wordt verzocht om een prejudiciële beslissing over de volgende vraag betreffende de geldigheid en de uitlegging van de handelingen van de instellingen, de organen of instanties van de Unie:

Is het besluit van de Europese Commissie van 25 november 2014 [besluit van de Commissie van 25 november 2014 betreffende de steunmaatregel SA.33995 (2013/C) (ex 2013/NN) (ten uitvoer gelegd door Duitsland inzake steun voor hernieuwbare elektriciteit en voor energie-intensieve ondernemingen), C(2014) 8786 final] in strijd met het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, doordat de Commissie de maximering van de EEG-heffing aanmerkt als steun in de zin van artikel 107 VWEU?

MOTIVERING

I.

Verzoeksters in het onderhavige geding zijn ondernemingen van het Georgsmarienhütte-concern, die werkzaam zijn op het gebied van de productie, de gieterij en de bewerking van staal. Krachtens de §§ 40 en volgende van het EEG 2012 werd een bovengrens voor de EEG-heffing vastgesteld: ten aanzien van de eerste verzoekster (Georgsmarienhütte GmbH) bij besluiten van 18 december 2012 (voor het jaar 2013) en 4 december 2013 (voor het jaar 2014), ten aanzien van de tweede verzoekster (Stahlwerk Bous GmbH) bij besluiten van 18 december 2012 (voor het jaar 2013) en 3 december 2013 (voor het jaar 2014), ten aanzien van de derde verzoekster bij besluit van 4 december 2013 (voor het jaar 2014), en ten aanzien van de vierde verzoekster bij besluit van 18 december 2012 (voor het jaar 2013). Al deze (definitieve) maximeringsbesluiten werden met terugwerkende kracht ingevolge § 48 [Verwaltungsverfahrensgesetz (wetboek bestuursprocesrecht; hierna: „VwVfG”)] gedeeltelijk – tot een bepaald bedrag – ingetrokken bij besluiten van 25 november 2014. Voorwerp van de onderhavige procedure zijn deze zes besluiten tot gedeeltelijke intrekking van verweerster van 25 november 2014.

Verzoeksters hebben tegen die besluiten tot gedeeltelijke intrekking bezwaar aangetekend, dat (nadat de onderhavige procedure aanhangig is gemaakt) door het **[Or. 3]** Bundesamt für Wirtschaft und Ausfuhrkontrolle (Duits bureau voor economie en uitvoercontrole; hierna: „BAFA”) is afgewezen bij besluiten van 3 december 2014.

De besluiten tot gedeeltelijke intrekking werden vastgesteld naar aanleiding van een krachtens artikel 288 VWEU verbindend besluit van de Commissie van 25 november 2014 betreffende steunmaatregel SA.32995 (2013/C) (ex 2013/NN) [ten uitvoer gelegd door Duitsland inzake steun voor hernieuwbare elektriciteit en voor energie-intensieve ondernemingen/eindgebruikers]. De Commissie had op 25 november 2014 besloten dat de speciale vergoedingsregeling (*besondere Ausgleichsregelung*) voor 2013 en 2014 in beginsel in strijd is met artikel 108, lid 3, VWEU, maar onder bepaalde voorwaarden toch verenigbaar is met de interne markt. Die voorwaarden heeft de Commissie vermeld in haar Richtsnoeren staatssteun ten behoeve van milieubescherming en energie 2014-2020 (2014/C 200/01) van 28 juni 2014. Wat de speciale vergoedingsregeling betreft, heeft de Commissie de toegestane steunintensiteiten in artikel 3 van haar besluit van 25 november 2014 geconcretiseerd. Voorts heeft de Commissie in de artikelen 6 en 7 van dat besluit voorzien in de verplichting voor Duitsland om de teveel betaalde steunbedragen terug te vorderen en de terugvorderingsprocedure vastgesteld.

Het BAFA heeft in de besluiten tot gedeeltelijke intrekking en de besluiten op bezwaarschrift van 3 december 2014[4] de vaststelling van de in geding zijnde

besluiten tot gedeeltelijke intrekking gemotiveerd door te stellen dat was voldaan aan de voorwaarde voor het bestaan van een terugvorderingsverplichting, namelijk het krachtens artikel 288 VWEU verbindende besluit van de Commissie van 25 november 2014. Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: „Hof van Justitie”) dienen alle instellingen en rechterlijke instantie van de lidstaat een tijdige, daadwerkelijke en volledige terugvordering te waarborgen. De terugvordering verloopt in overeenstemming met de nationale terugvorderingsprocedure, voor zover die procedure een onverwijld en daadwerkelijke tenuitvoerlegging van het besluit van de Commissie mogelijk maakt. Ingevolge het besluit van de Commissie is er bij de maximeringsbesluiten (tot de verschillende terug te vorderen bedragen) sprake van met het Unierecht strijdige steun. Steun die bij een administratieve handeling in strijd met het Unierecht is verleend, moet worden ingetrokken, waarbij geen bescherming van het gewettigd vertrouwen ingevolge § 48, lid 2, VwVfG bestaat. Hoewel de federale regering (*Bundesregierung*) zelf tegen het besluit van de Commissie van 25 november 2014 is opgekomen bij het Gerecht van de Europese Unie ([OMISSIS] T-47/15), is het Bundesamt verplicht het ingevolge artikel 288 VWEU verbindende besluit van de Commissie uit te voeren. **[Or. 4]**

Dienovereenkomstig moet om te beginnen worden aangenomen dat de machtigingsgrondslag waarop het BAFA de besluiten tot gedeeltelijke intrekking heeft gebaseerd, § 48, leden 1 en 2, VwVfG is, waarin is bepaald dat een onrechtmatige bestuurshandeling waarbij een voordeel wordt verleend onder bepaalde omstandigheden met terugwerkende kracht kan worden ingetrokken. De grond voor de onrechtmatigheid van de in de jaren 2012 en 2013 krachtens §§ 40 en volgende van het EEG 2012 vastgestelde maximeringsbesluiten berust (uitsluitend) op het besluit van de Commissie van 25 november 2014, waarin Commissie (in beginsel) de maximering van de EEG-heffing aanmerkt als steun in de zin van artikel 107 VWEU. De uitspraak in de onderhavige procedure hangt dus af van het antwoord op de vraag, in hoeverre deze handeling van de Commissie of deze uitlegging van artikel 108, lid 3, VWEU door de Commissie geldig is.

Onlosmakelijk verbonden met die vraag, is de vraag of artikel 107 VWEU aldus moet worden uitgelegd, dat het stelsel van de speciale vergoedingsregeling van het EEG 2012, waarmee voor bijzonder energie-intensieve ondernemingen in de zin van §§ 40 en volgende EEG 2012 op hun verzoek het te betalen bedrag van de EEG-heffing door het BAFA wordt gemaximeerd, moet worden aangemerkt als steun in de zin van artikel 107 VWEU.

De in casu toepasselijke nationale voorschriften, die in de jaren 2012 en 2013 hebben geleid tot de vaststelling van de maximeringsbesluiten ten aanzien van verzoeksters, zijn opgenomen in het **Gesetz für den Vorrang erneuerbarer Energien (Erneuerbare-Energien-Gesetz)** [Wet tot toekenning van prioriteit aan hernieuwbare energie (hernieuwbare energiewet); hierna: „EEG”] van 25 oktober 2008, laatstelijk gewijzigd op 20 december 2012 (BGBl. I, blz. 2730).

Op basis van het hier toepasselijke Erneuerbare-Energien-Gesetz, dat op 1 januari 2012 in werking is getreden (hierna: „EEG 2012”), hebben bijzonder energie-intensieve ondernemingen de mogelijkheid het BAFA te verzoeken om maximering van de zogenaamde EEG-heffing. De EEG-heffing is – simpel gezegd – een heffing die alle stroomverbruikers, zonder enige uitzondering, betalen en die tot doel heeft de hernieuwbare energie in Duitsland te bevorderen. De EEG-heffing wordt via een vergoedingsmechanisme op nationaal niveau vastgesteld. De wettelijke regeling omvat vier niveaus. Daarbij komt nog een vijfde niveau, dat niet uitdrukkelijk wettelijk is geregeld. **[Or. 5]**

Op het **eerste niveau** voorziet het EEG 2012 in een algemene aansluitingsverplichting (hierna: „hernieuwbare energie-installatie”) en een verplichting tot afname en vergoeding van de in die installaties geproduceerde stroom (hierna: „stroom uit hernieuwbare energie”). Dienovereenkomstig moeten plaatselijke distributiesysteembeheerders volgens § 5 EEG 2012 hernieuwbare energie-installaties onverwijld en prioritair aansluiten op hun net. Bovendien zijn de plaatselijke distributiesysteembeheerders volgens § 8 EEG 2012 verplicht, de stroom uit hernieuwbare energie onverwijld en prioritair af te nemen, te transporteren en te distribueren en deze overeenkomstig § 16 EEG 2012 te vergoeden en in voorkomend geval de in §§ 33g en 33i EEG 2012 bedoelde premies te betalen.

De plaatselijke distributiesysteembeheerder is op het **tweede niveau** verplicht tot levering van de stroom uit hernieuwbare energie aan de zich hogerop bevindende transmissiesysteembeheerders (hierna: „TSB’s”) (§ 34 EEG 2012). De TSB die de stroom opneemt is zijnerzijds jegens de distributiesysteembeheerder verplicht, hem de afgenomen stroom uit hernieuwbare energie overeenkomstig de §§ 16 tot en met 33 EEG 2012 te vergoeden (§ 35, lid 1, EEG 2012). Voorts zijn de TSB’s verplicht tot vergoeding van de premies die de distributiesysteembeheerders overeenkomstig §§ 33g en 33i EEG 2012 hebben betaald. Wanneer een hernieuwbare energie-installatie rechtstreeks aan het net van een TSB is aangesloten, bestaat dit niveau niet.

Tussen de TSB’s vindt op het **derde niveau** een zogenaamde horizontale vereffening van de lasten plaats. Daartoe registreren de TSB’s om te beginnen de verschillende omvang van de hoeveelheden stroom waarvoor ingevolge § 16 EEG 2012 een vergoeding is betaald alsook de betalingen van vergoedingen ingevolge § 16 EEG 2012 en van premies ingevolge §§ 33g en 33i EEG 2012. Op grond van regionale omstandigheden nemen de TSB’s verschillende hoeveelheden stroom uit hernieuwbare energie op. In het kader van de horizontale vereffening nemen de TSB’s die geringere hoeveelheden stroom uit hernieuwbare energie hebben opgenomen, van de TSB’s die grotere hoeveelheden stroom uit hernieuwbare energie hebben opgenomen, zoveel stroom uit hernieuwbare energie af, tot een evenwichtige verdeling wordt bereikt. De wet beperkt het aantal entiteiten dat verplicht is tot vereffening tot de vier TSB’s 50 Hertz Transmission GmbH, Amprion GmbH, TenneT TSO GmbH en TransnetBW GmbH. De reden daarvoor

is dat de wetgever van mening is dat het daarbij gaat om een beperkt aantal actoren, die in staat zijn de met de vereffening verbonden transacties efficiënt af te wikkelen en elkaar onderling te controleren. De horizontale vereffening van de lasten heeft tot gevolg dat alle TSB's procentueel beschikken over hetzelfde aandeel aan stroom uit hernieuwbare energie, gerelateerd aan de hoeveelheden stroom voor eindgebruikers die over hun net en over de zich op een lager niveau bevindende netwerken worden getransporteerd. **[Or. 6]**

Terwijl aanvankelijk een fysieke transmissie van de hoeveelheden stroom door de TSB's aan de energieleveranciers, die stroom leveren aan de eindgebruikers, plaatsvond, verkopen de TSB's de stroom uit hernieuwbare energie thans op de stroombeurs [§ 37, lid 1, EEG 2012 in samenhang met § 2, eerste zin, van de Verordnung zum EEG-Ausgleichsmechanismus (Ausgleichsmechanismusverordnung) (verordening betreffende het vereffeningmechanisme van het EEG; hierna: „AusglMechV”)]. Op basis van het daaruit resulterende verschil tussen de opbrengst van de verkoop en de aan de exploitanten van de installaties betaalde minimumvergoedingen voor stroom uit hernieuwbare energie wordt, ook rekening houdend met andere, overeenkomstig § 3 AusglMechV in aanmerking komende inkomsten en uitgaven, de EEG-heffing berekend. Als gevolg van de verkoop van de stroom uit hernieuwbare energie op de stroombeurs staat niet vast hoeveel dit zal opbrengen, maar varieert de opbrengst naargelang van de telkens geldende marktprijs voor stroom. De opbrengst van de verkoop is als wezenlijke factor bepalend voor de hoogte van de EEG-heffing.

Op het **vierde niveau** wordt de EEG-heffing louter financieel verdeeld over de energieleveranciers, die aan de eindgebruikers leveren (§ 37, lid 2, EEG 2012, § 3, lid 1, AusglMechV). § 37, lid 2, EEG 2012 bepaalt dienovereenkomstig, dat de TSB's van de energieleveranciers, die stroom aan de eindgebruikers leveren, in verhouding tot de door de energieleveranciers aan hun eindgebruikers geleverde stroom, de betaling van de kosten voor de noodzakelijke uitgaven, na aftrek van de verkregen inkomsten, kunnen verlangen volgens de modaliteiten van de AusglMechV. Daarbij moeten de energieleveranciers voor elke kilowattuur aan een eindgebruiker geleverde elektriciteit dezelfde kosten dragen (§ 37, lid 2, tweede zin, EEG 2012). Volgens de toelichting bij de wet leidt deze procedure tot een verplichting van de stroomleverancier als veroorzaker van energieproductie die negatieve gevolgen heeft voor het klimaat en het milieu, welke verplichting perfect in overeenstemming is met het beginsel van ontvlechting van de energieleveranciers. De gelijkmatige verdeling van de hoeveelheden stroom en daarmee van de vergoedingen heeft voorts ook de bescherming van de consument ten doel, aangezien een ongelijke behandeling of een buitensporige doorberekening wordt vermeden.

Niet wettelijk geregeld is het **vijfde niveau** van de vergoedingsregeling. De levering van stroom aan eindgebruikers vindt plaats op basis van civielrechtelijke stroomleveringsovereenkomsten tussen de energieleveranciers en de eindgebruikers. Of de energieleveranciers de EEG-heffing doorberekenen aan de

eindgebruikers, is uitsluitend een ondernemingsbeslissing. Aangezien de TSB's de EEG-heffing in de praktijk van de energieleveranciers verlangen, rekenen ook de energieleveranciers hun kosten in de regel door aan de eindgebruikers waaraan zij leveren.

In beginsel dient de EEG-heffing te worden omgeslagen over alle stroomafnemers of -verbruikers. Voor elektriciteitsintensieve productieondernemingen bestaat evenwel de wettelijk geregelde mogelijkheid om de EEG-heffing op verzoek te laten maximeren. Deze in §§ 40 en volgende EEG 2012 geregelde maximering van de EEG-heffing en de [Or. 7] vraag, of de maximering van de EEG-heffing moet worden aangemerkt als steun in de zin van artikel 107 VWEU, is voorwerp van het onderhavige verzoek om een prejudiciële beslissing.

De relevante bepalingen luiden als volgt:

„§ 40

Beginsel

Het Bundesamt für Wirtschaft und Ausfuhrkontrolle maximeert op verzoek voor een leveringslocatie de EEG-heffing die door elektriciteitsleveranciers aan eindgebruikers die stroomintensieve productieondernemingen met een hoog elektriciteitsverbruik of spoorwegondernemingen zijn, wordt doorberekend, overeenkomstig het bepaalde in §§ 41 en 42. De heffing wordt gemaximeerd om de elektriciteitskosten van dergelijke ondernemingen te beperken, zodat zij op internationaal niveau en intermodaal kunnen blijven mededingen, voor zover dit in overeenstemming is met de doelstellingen van deze wet en de beperking in overeenstemming is met de belangen van alle elektriciteitsgebruikers.

§ 41

Productieondernemingen

(1) De heffing van een productieonderneming wordt slechts gemaximeerd indien wordt aangetoond dat, en in zoverre

1. in het voorgaande afgesloten boekjaar
  - a) de door een elektriciteitsleverancier afgenomen en zelf verbruikte elektriciteit aan een leveringslocatie minstens 1 gigawattuur bedroeg,
  - b) de verhouding van de elektriciteitskosten voor rekening van de onderneming ten opzichte van de bruto toegevoegde waarde van de onderneming [OMISSIS] minstens 14 procent bedroeg,
  - c) de EEG-heffing pro rata aan de onderneming werd doorberekend.

2. een certificatie is uitgevoerd, waarmee het energieverbruik en de mogelijkheden tot verlaging van dat verbruik werden vastgesteld en beoordeeld; dit geldt niet voor ondernemingen met een elektriciteitsverbruik van minder dan 10 gigawattuur.

(2) De vervulling van de voorwaarden van lid 1, punt 1, moet worden bewezen aan de hand van de elektriciteitsleveringsovereenkomsten en de elektriciteitsrekeningen voor het voorgaande afgesloten boekjaar, en van een verklaring van een openbaar accountant of een openbare accountantsfirma, een extern accountant of een externe accountantsfirma op basis van de jaarrekening voor het laatste **[Or. 8]** afgesloten boekjaar. [OMISSIS] De voorwaarden van lid 1, punt 2, moeten worden bewezen aan de hand van een verklaring van de certificeringsinstantie.

(2a) [OMISSIS]

(3) Voor ondernemingen waarvan de elektriciteitsafname in de zin van lid 1, punt 1, onder a),

1. minstens 1 gigawattuur bedroeg, wordt de EEG-heffing voor de bij het betrokken leveringslocatie in de maximeringsperiode zelf verbruikte elektriciteit

- a) voor het deel van het elektriciteitsverbruik tot 1 gigawattuur niet gemaximeerd,
- b) voor het deel van het elektriciteitsverbruik tussen 1 en 10 gigawattuur gemaximeerd op 10 procent van de overeenkomstig § 37, lid 2, vastgestelde EEG-heffing,
- c) voor het deel van het elektriciteitsverbruik tussen 10 en 100 gigawattuur gemaximeerd op 1 procent van de overeenkomstig § 37, lid 2, vastgestelde EEG-heffing en
- d) voor het deel van het elektriciteitsverbruik boven 100 gigawattuur gemaximeerd op 0,05 cent per kilowattuur,

2. minstens 100 gigawattuur bedroeg en de elektriciteitskosten meer dan 20 procent van de bruto toegevoegde waarde bedroegen, wordt de overeenkomstig § 37, lid 2, vastgestelde EEG-heffing gemaximeerd op 0,05 cent per kilowattuur.

De bewijzen worden geleverd door toepassing naar analogie van lid 2.

(4) Een leveringslocatie is de som van alle vanuit ruimtelijk en fysisch oogpunt samenhangende elektrische installaties van een onderneming die zich op een

welbepaald bedrijfsterrein bevinden en middels een of meer afnamepunten met het net van de netbeheerder zijn verbonden.

(5) De leden 1 tot en met 4 gelden mutatis mutandis voor autonome delen van de onderneming. Een deel van een onderneming is slechts autonoom, wanneer het gaat om een eigen locatie of een van de rest van de onderneming op de **[Or. 9]** locatie afgebakend deel van de onderneming dat beschikt over de essentiële functies van een onderneming, en het deel van de onderneming te allen tijde haar activiteiten kan verrichten als een juridisch zelfstandige onderneming. Voor het autonome ondernemingsdeel moeten een eigen balans en een eigen resultatenrekening worden opgesteld, waarbij de voor alle handelaren geldende voorschriften van het handelswetboek mutatis mutandis gelden. [OMISSIS]

§ 43

Termijn voor indiening van het verzoek en effecten van de beslissing

(1) Het verzoek bedoeld in § 40, lid 1, gelezen in samenhang met § 41 of § 42, tezamen met alle desbetreffende documenten moet telkens uiterlijk op 30 juni van het lopende jaar worden ingediend (materiële dwingende termijn). De beslissing heeft effect ten opzichte van de aanvrager, de elektriciteitsleverancier en de transmissiesysteembeheerder die verantwoordelijk is voor de regeling. Zij treedt in werking op 1 januari van het volgende jaar en geldt één jaar. De effecten van een vorige beslissing blijven buiten beschouwing bij de berekening van de verhouding van de elektriciteitskosten tot de bruto toegevoegde waarde overeenkomstig § 41, leden 1, punt 1, onder b), en 3.

(2) [OMISSIS]

(3) De aanspraak van de voor de betrokken leveringslocatie voor de regeling verantwoordelijke transmissiesysteembeheerder op betaling van de EEG-heffing jegens de betrokken elektriciteitsleverancier wordt overeenkomstig de beslissing van het Bundesamt für Wirtschaft und Ausfuhrkontrolle gemaximeerd; de transmissiesysteembeheerders dienen in het kader van § 36 met deze maximering rekening te houden.”

Voor een beter begrip van de hierboven aangehaalde voorschriften dient er nogmaals op te worden gewezen dat de in 2012 geregelde EEG-heffing een heffing is die (in beginsel) door alle stroomverbruikers, zonder enige uitzondering, wordt betaald en tot doel heeft de hernieuwbare energie in Duitsland te bevorderen. De EEG-heffing wordt via een vergoedingsmechanisme op nationaal niveau vastgesteld. De hierboven aangehaalde voorschriften vormen daarop als speciale vergoedingsregeling een uitzondering voor ondernemingen die veel elektriciteit verbruiken. **[Or. 10]**

Wat de nationale rechtspraak inzake die voorschriften betreft, hebben de Duitse rechterlijke instanties tot dusver geen twijfel geuit over de rechtmatigheid, de geldigheid en de toepasselijkheid van de hierboven aangehaalde bepalingen.

II.

De Commissie heeft in haar besluit van 25 november 2014 uiteengezet en vastgesteld, dat bij de kortingen op de EEG-heffing voor energie-intensieve ondernemingen (in beginsel) sprake is van een steunmaatregel van de Staat of met staatsmiddelen bekostigd, die inzonderheid gelet op artikel 107, onder b) en c), VWEU onverenigbaar is. De Commissie heeft in dat besluit dienaangaande uiteengezet en beslist,

- dat het bij de in de §§ 40 en volgende EEG 2012 geregelde vergoedingsregeling gaat om een „economisch voordeel” voor energie-intensieve ondernemingen (punt 7.1.1.1 van het besluit),
- dat dit economisch voordeel ook „selectief” is (punt 7.1.1.2 van het besluit),
- dat de aldus verleende voordelen moeten worden toegerekend aan de Duitse Staat (punt 7.1.1.2 van het besluit),
- dat het bij de opbrengsten van de EEG-heffing gaat om „staatsmiddelen” (punt 7.1.1.3 van het besluit) en
- dat het bij de vergoedingsregeling van de §§ 40 en volgende EEG 2012 uiteindelijk gaat om nieuwe steun, aangezien het EEG 2012 een aanzienlijke wijziging ten opzichte van het EEG 2000 inhoudt (punten 146 en 147 van het besluit).

Aanvullend en ter voorkoming van herhalingen wordt verwezen naar het besluit van de Commissie van 25 november 2014.

Verzoeksters hebben in de onderhavige procedure twijfel geuit over deze uitlegging van het Unierecht (artikelen 107 VWEU en 108 VWEU) door de Commissie.

Zo hebben verzoeksters aangevoerd, dat

- de maximering van de EEG-heffing reeds niet voldeed aan de criteria voor de verlening van een voordeel dat een onderneming onder normale marktomstandigheden niet zou hebben verkregen, welk voordeel noodzakelijk is om te kunnen spreken van steun in de zin van artikel 107, lid 1, VWEU [**Or. 11**],
- de maximering van de EEG-heffing evenmin selectief is, hetgeen noodzakelijk is om aan te nemen dat er sprake is van steun in de zin van

artikel 107, lid 1, VWEU, aangezien zonder een dergelijke uitzonderingsregeling de bevordering van de hernieuwbare energie in Duitsland vanuit economisch oogpunt niet denkbaar is,

- dat de EEG-heffing niet onderworpen is aan staatstoezicht, aangezien het bij de EEG-heffing gaat om een minimumprijsregeling, de steun niet door transmissiesysteembeheerders wordt verleend in de hoedanigheid van instantie waaraan een daartoe strekkende opdracht is gegeven, het EEG niet voorziet in de verplichting om de EEG-heffing door te rekenen aan de eindgebruikers en juridische geschillen over de EEG-heffing aan overheidscontrole zijn onttrokken. Derhalve gaat het bij de maximering van de EEG-heffing niet om een steunmaatregel van de Staat of met staatsmiddelen bekostigd.

Voor details inzake verzoeksters' betoog en ter voorkoming van herhalingen verwijst de verwijzende rechter naar de uiteenzettingen in het verzoekschrift van 26 maart 2015.

De beslissing van de verwijzende rechter in de onderhavige procedure hangt af van het antwoord op de vraag, of de juridische beoordeling van de Commissie in haar besluit van 25 november 2014, dat bij de kortingen op de EEG-heffing voor energie-intensieve ondernemingen (in beginsel) sprake is van een steunmaatregel van de Staat of met staatsmiddelen bekostigd, die inzonderheid gelet op artikel 107, onder b) en c), VWEU niet verenigbaar is, juist is.

[Verzoeksters hebben] dienaangaande gemotiveerde twijfels geuit, hetgeen volstaat om een verzoek om een prejudiciële beslissing voor te leggen aan het Hof van Justitie [OMISSIS]. Derhalve geldt niet als voorwaarde voor de verwijzing, dat ook de verwijzende rechter het eens is met de door verzoeksters geuite twijfel betreffende de uitlegging van de artikelen 107 VWEU en 108 VWEU door de Commissie. In elk geval is de verwijzende rechter van oordeel dat de door [verzoeksters] geuite twijfel betreffende het besluit van de Commissie relevant is.

De verwijzende rechter ziet in onderhavig verzoek om een prejudiciële beslissing af van een uitvoerige nadere uiteenzetting van de redenen waarop de twijfel aan het besluit van de Commissie is gebaseerd, aangezien de wezenlijke vragen en argumenten in het [Or. 12] besluit van de Commissie en in het verzoekschrift uitvoerig worden uiteengezet en toegelicht, en de lengte van het verzoek om een prejudiciële beslissing dient te worden beperkt.

De omstandigheid dat de federale regering tegen het besluit van de Commissie reeds beroep heeft ingediend, dat onder zaaknummer: [OMISSIS] T-47/15 bij het Gerecht van de Europese Unie aanhangig is, staat niet in de weg aan de verwijzing. In artikel 54, derde en vierde zin, van het Statuut van het Hof van Justitie van de Europese Unie is het volgende bepaald:

„Wanneer bij het Hof en het Gerecht zaken aanhangig worden gemaakt die hetzelfde voorwerp hebben of die dezelfde vraag van uitlegging dan wel de geldigheid van dezelfde handeling betreffen, kan het Gerecht, de partijen gehoord, de behandeling schorsen totdat het Hof arrest heeft gewezen dan wel, indien het beroepen betreft die krachtens artikel 263 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie zijn ingesteld, zich onbevoegd verklaren opdat het Hof uitspraak kan doen op die beroepen. Onder dezelfde voorwaarden kan ook het Hof besluiten zijn behandeling te schorsen; de procedure voor het Gerecht vindt dan doorgang.”

Bijgevolg staat het aan het Gerecht en het Hof van de Europese Unie om te beslissen, hoe de zaak verder moet worden behandeld.

De voorwaarden voor een prejudiciële beslissing van het Hof van Justitie van de Europese Unie krachtens artikel 267, onder b), VWEU betreffende de geldigheid en de uitlegging van de handelingen van de instellingen, de organen of instanties van de Unie zijn vervuld.

De behandeling van de zaak dient te worden geschorst en de zaak dient te worden voorgelegd aan het Hof van Justitie van de Europese Unie.

[OMISSIS]